

La Màquina del Temps

H. G. Wells

Adaptació de Núria Martí Constans

Il·lustracions de Joaquín Porcar

PRESENTACIÓ

La màquina del temps és una novel·la de ciència-ficció de l'autor H. G. Wells. Es va publicar per primera vegada l'any 1895, a Londres.

L'inici de l'acció se situa a final del segle 19 i s'hi explica la història d'un home que viatja a través del temps amb una màquina que construeix ell mateix. És el Viatger del Temps.

El personatge que explica la història és un amic del Viatger del Temps. Aquest amic sap tot el que va passar perquè el mateix Viatger del Temps l'hi va explicar. Després d'una introducció, l'amic escriu una còpia del que li va dir el Viatger del Temps. Per a nosaltres, que ho llegim, és com si sentíssim parlar el mateix Viatger del Temps.

N. M. C

1. INTRODUCCIÓ

El Viatger del Temps parlava, animat.
Érem tots a casa seva, a Londres, havent sopat.
Estàvem asseguts en unes butaques
vora la llar de foc, que cremava amb força.
A més, teníem la llum de les llànties¹.
Els ulls grisos del Viatger brillaven.
La cara, que normalment era pàl·lida,
estava envermellida.
I així és com ens ho va explicar:

—Hauré de contradir una o dues idees
que estan acceptades per tots els científics
—va dir el Viatger, mentre movia amunt i avall
un dit índex molt prim.

A més de jo mateix, allà hi havia en Filby,
un home pèl-roig.
També un psicòleg, un metge, un home molt jove
i un altre amic del Viatger del Temps.

1. Llum que té un dipòsit on es posa un líquid o un gas combustibles
i una metxa que crema per un extrem.

—L'Espai, tal com l'entenen els matemàtics,
té tres dimensions: llargada, amplada i gruix.
Tot cos real té aquestes tres dimensions
—va seguir el Viatger—.

Però també existeix la durada.

Per tant, hi ha quatre dimensions:

la quarta és el Temps.

»Acostumem a separar el Temps de les tres primeres,
perquè nosaltres ens movem en el Temps
en un sentit, des del començament fins al final
de les nostres vides.

Però en realitat el Temps és la Quarta Dimensió.

»Alguns filòsofs ja s'han preguntat
si el Temps pot ser la Quarta Dimensió d'un cos.

Hi he estat treballant

i he obtingut uns resultats curiosos.

Per exemple, pensem en els diferents retrats
d'un mateix home: amb 8 anys, amb 15, amb 17,
amb 23, i així en endavant. Tots són seccions,
representacions de tres dimensions
del seu cos en el Temps.

El cos és fix, però el Temps és la Quarta Dimensió.

El Viatger del Temps va fer una pausa
i va continuar:

—Els científics saben que el Temps
és una mena d'Espai.

—Però si el Temps és la quarta dimensió de l'Espai
—va dir el metge, mirant fixament
una brasa del foc—, per què sempre s'ha considerat
una cosa diferent?

I per què no podem anar i tornar en el Temps
com anem i tornem en altres dimensions de l'Espai?

El Viatger del Temps va somriure.

—Sí que anem a dreta i esquerra,
endarrere i endavant —va dir el Viatger—,
però amunt i avall, què?
Llavors, la gravitació² ens limita.

2. Força d'atracció mútua que causa que els cossos caiguin
sobre la Terra i que els planetes es mantinguin en les seves òrbites
al voltant del Sol.

—Però hi ha globus per enlairar-nos
—va fer el metge—. I sense els globus,
podem pujar una mica cap amunt.
I també, més fàcilment, podem anar cap avall.
En el Temps, no ens hi podem moure gens,
no es pot marxar del moment present.

—Estimat senyor, aquí és on us equivoqueu
—va respondre el Viatger del Temps.

—No es pot anar i venir en el Temps
—va dir el psicòleg.

—Vas errat —va insistir el Viatger del Temps—.
Quan recordem un incident,
és com si tornéssim a l'instant en què va passar.
Per què l'home civilitzat
no hauria de tenir l'esperança
de poder moure's en la Dimensió del Temps?

—Va en contra de la raó —va dir en Filby—.
Podeu explicar-me amb arguments
que el negre és blanc, però mai no em convencereu.

—Potser no —va respondre
el Viatger del Temps—, però ara veureu
l'objectiu de les meves investigacions
sobre les Quatre Dimensions.
Fa temps, se'm va ocórrer la idea d'una màquina...

—Per viatjar a través del Temps! —va exclamar
l'home jove.

—Viatjarà en qualsevol direcció de l'Espai
i del Temps, tal com ho decideixi el conductor
—va aclarir el Viatger—. Ja hi he fet experiments
i puc demostrar que dic la veritat.

En Filby va riure.

—Tornar enrere seria molt pràctic
per a un historiador —va suggerir el psicòleg.

—No creieu que cridaríeu l'atenció?
—va dir el metge—. Els nostres avantpassats
quedarien ben sorpresos.

—El futur és aquí! —va dir l'home jove.

—Podríem descobrir una societat comunista³...

—vaig dir jo—. Però... heu dit
que hi heu fet experiments.

I que podeu demostrar que dieu la veritat!

—Ensenyeu-nos el vostre experiment —va dir
el psicòleg—. Encara que sigui una enredada.

El Viatger del Temps
va somriure'ns a tots nosaltres
i va sortir de la sala caminant a poc a poc.
Vam sentir com arrossegava les sabatilles
pel passadís que duia al seu laboratori.

El psicòleg ens va mirar:

—Em pregunto què farà —va dir.

—Un joc de mans —va respondre el metge.

3. Que defensa una organització social amb condicions iguals per a tothom.

En Filby va intentar explicar-nos un truc de màgia
que havia vist en un poble.
Però just quan havia començat,
el Viatger del Temps va tornar.
I en Filby va callar.